

נאחזת באוויר

מחזה מקורי מאת רענן פז

דרמטורגיה: אורלי ישועה שוורצברג, תום ויונתן שוורצברג

כל הזכויות שמורות לרענן פז ©

ת.ז. 039900972

הר הצופים 52, דירה 11, רחובות

ליצירת קשר: pazraanan@gmail.com

טל': 0524378878

אין להעתיק, לצלם, לשכפל, לסרוק, לאחסן במאגרי מידע, להזרים או להפיץ מחזה זה או חלקים ממנו, בשום צורה ואופן ובשום אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני כלשהוא, הקיים או יהיה בעתיד, כמו כן אין לעשות במחזה זה כל שימוש מסחרי לרבות צילום או הקלטה ללא קבלת אישור בכתב מהמחבר.

תקציר:

מבוסס על סיפור אמיתי. סיפורה המדהים של **עדי לוסטיג**, נערת הטבע שהצילה את חוף פלמחים מהריסתו והפיכתו לפארק נופש בבעלות פרטית.

יום אחד הגיעה עדי לחוף הים האהוב עליה והופתעה לראות שם גדרות וטרקטורים שהורסים את החוף. עדי ביקשה מהיזמים לראות אישורי בנייה אך אלו לעגו בפניה ובקשו ממנה להסתלק. בעקבות כך, הקימה עדי אוהל מחאה וסחפה אחריה גל של תומכים נלהבים. חמישה חודשים ישנה בחוף הים ולא עזבה את המאהל עד שהגיע צו משפטי האוסר על הקבלנים להמשיך בהריסת החוף. בשנת 2016, שמונה שנים לאחר תחילת המאבק הכריזה המדינה על חוף פלמחים כגן לאומי.

על המאבק שהובילה, זכתה עדי בפרס השר להגנת הסביבה למצוינות סביבתית. נשיא המדינה דאז שמעון פרס ז"ל הביע את הערכתו על פעילותה ואמר "עדי לקחה יוזמה לנהל את המערכת על אחד החופים המרהיבים בישראל מול תכניות בנייה של חמדני נדל"ן".

'נאחזת באוויר' הוא מחזה על היכולת של אדם אחד ליצור שינוי אמיתי למען הכלל. מחזה על אמונה עצמית, לקיחת אחריות, להט הנעורים והרצון האמיתי לחיים פשוטים וטובים יותר לכולם.

דבר המחזאי:

בשיחת הטלפון הראשונה שלי עם עדי ביקשתי שניפגש לראיון אישי במקום שבו היא מרגישה הכי בנוח. עדי חשבה לרגע ואמרה - אם ככה, אז בוא נפגש בבית האמיתי שלי, בוא נפגש בים. בפגישתנו ניסיתי להבין איך הצליחה נערה בת 17 לסחוף אחריה כל כך הרבה תומכים נלהבים ולנצח בעלי הון מהחזקים במשק הישראלי. עדי סיפרה לי את סיפור המאבק בלהט רב ואז הבנתי - זה לא רק הקסם והחיוך הכובש של נערת הטבע, זה הרבה מעבר לזה - נחישות, אמונה ורצון אמיתי להציל את הטבע. הראיון עם עדי היה עבורי מעורר השראה ונתן לי כוחות מחודשים להאמין שיש עוד אנשים טובים בעולם הזה.

דמויות:

עדי – ילדת טבע, בת מושב, אבא שלה עזב את הבית בלי לומר מילה ומאז היא חיה לבד עם אמא שלה במושב. לעדי קשר עמוק לים וחוף פלמחים בפרט. החוף מסמל עבורה את הזיכרונות עם אבא והילדות, זה המקום אליו היא הולכת כשקשה לה, זה הבית שלה והיא תלחם עליו בכל כוחה.

הקבלן – איש עסקים חד וממולח. גדל בשכונת עוני והצליח לבסס עצמו כיום נדל"ן עשיר ובעל השפעה רבה. קנה את הזכות לבנות מלון על החוף 'בעסקת קומבינות' ויעשה כל מה שנדרש כדי להגשים את החזון שלו. גם אם זה אומר, לסכסך, לאיים ולנקוט באלימות.

יוכי - אימא של עדי. בעלה עזב את הבית, מאז היא מפרנסת יחידה ועובדת קשה בשתי עבודות.

אלמוג - נער בן גילה של עדי. נער שכונות שדג דגים בחוף לפרנסת משפחתו. אבא שלו נפטר כשהיה ילד, אמא שלו חולה והוא 'הגבר' בבית. אוהב להמציא משפטים על הים ולפזר פניני חוכמה.

סיון – חברתה הטובה של עדי. גדלה עם עדי במושב, תלמידה טובה וחרוצה. היא אסתטיסטית והשהייה בחוף קשה לה, בלי האיפור, הפן והמקלחת... היא לוקחת דברים ברצינות, נלחצת בקלות, אחראית מאוד ומרגישה צורך לגונן על חברתה עדי שלדעתה לא יודעת איך לשמור על עצמה.

המחזה הוצג לראשונה במאי 2019, בהפקת תיאטרון לילדים ונוער באר שבע, בבימויו של תום שוורצברג ובהשתתפותם של השחקנים יהלי אלימלך (עדי), עמית סידי (סיון), בן צ'רי (אלמוג), לירון בן זקן אלגרבל (יוכי), קובי אדרת (הקבלן).

צילום: טלי דג נחשון

מימין לשמאל: בן צ'רי, יהלי אלימלך, עמית סידי

תמונה ראשונה

שעת ערב בחוף פלמחים. ברקע קולות הרוח והגלים המתנפצים אל הים. בעמדת תצפית המשקיפה למתחם הקינון של צבי הים נמצאת עדי ובוהה בים. לעמדה מתקרבת סיון חברתה הטובה לכיתה של עדי, היא נרגשת ומתנשפת.

סיון: (צועקת) דידי! דידי!

עדי: ששש... מה את צועקת?

סיון: קבענו ללמוד יחד למבחן מחר, לפני שעתיים...

עדי: אוי סליחה...

סיון: למה אף פעם אי אפשר לסמוך עלייך? ולמה את לא עונה לטלפונים?

עדי : התקשרת?

סיון : מילא אני, אמא שלך כבר כמעט משתגעת!

עדי : אוי לא... אמרת לה שאני אצלך?

סיון : כן...

עדי : יופי.

סיון : ואז היא ביקשה לדבר אתך...

עדי : אוי לא... מה עשית?

סיון : אמרתי לה שאת בשירותים...

עדי : יופי...

סיון : ואז היא התקשרה שוב

עדי : אוי לא

סיון : אז אמרתי לה שעכשיו אני בשירותים. ואז היא התקשרה שוב! אז כבר לא ידעתי מה לעשות, נלחצתי ו...

עדי : ו...? נו מה עשית? אמרת לה שאני בחוף?

סיון : אמרתי שיש לי עצירות.

עדי : עצירות? את גאון... (עדי צוחקת).

סיון : דידי זה לא מצחיק! עכשיו קדימה, אנחנו חייבות לזוז לפני שאימא שלך מקפיצה את הימ"מ¹...

(לפתע נשמע רעש מנועים של טרקטורים שמתקרבים לחוף)

עדי : מה זה הרעש הזה?

סיון : לא יודעת, בואי נזוז עוד לא עברתי על כל החומר למבחן מחר... נו...

עדי : (מביטה למרחק) תראי כמה טרקטורים מגיעים לפה... מה יש להם לעשות בחוף?

סיון : לא יודעת, מה אני חוקרת חולות... נו בואי נלך... מתחיל להחשיך ואמא שלך כבר בטח משתגעת.

¹ ימ"מ – יחידה מרכזית מיוחדת

תמונה שניה

שעת ערב, עדי וסיון נכנסות לביתה של עדי במושב. אמא של עדי בטלפון.

יוכי : איזה מין תשובה זאת 'אנחנו לא יכולים לסדר את זה? אני רוצה לדבר עכשיו עם מנהל הבנק! (מבחינה בבנות) להוריד נעליים. (הבנות חולצות נעליים ויוכי חוזרת לשיחה) מה זאת אומרת הוא הלך הביתה?! איזה מין שירות זה... הלו? הלו? משגעת אותי! הלו? (לבנות) ניתקה לי. חוצפה כזאת.

עדי : מה קרה?

יוכי : כלום. למה את לא עונה לטלפונים?

עדי : כבה לי הפלאפון ולא שמתי לב לזמן

יוכי : (לסיון) מה אעשה איתה? איך את מרגישה?

סיון : יותר טוב עכשיו, תודה... (עדי כמעט מתחילה לצחוק)

יוכי : מה מצחיק...?

עדי : כלום, כלום... אני מתה מרעב, יש משהו לאכול?

יוכי : הכנתי לך את הפשטידת שמנת ותפוח אדמה שאת אוהבת

סיון : מעולה! איך אני רעבה...

יוכי : לך יש אורז לבן עם זרעי פשתן...

סיון : מה? למה?

יוכי : שמנת לא טובה לעצירות... אני מחממת לשתיכן

סיון : אבל...

יוכי : אין אבל. למה יש פה חול...?

עדי : אהה... זה...

יוכי : היית בחוף?

סיון : (מחפה על עדי) לקחנו את אחותי הקטנה לגן משחקים ליד הבית... יש שם מלא חול...

יוכי : אחות לתפארת וחברה לתפארת (יוצאת למטבח)

עדי : (לוחשת לסיון) ושקרנית לתפארת.

סיון : מצחיק מאוד.

עדי : יואו איך אני רעבה...

סיון : אני לא מאמינה שבגללך אני אוכלת אורז לבן וזרעי פשתן... (עדי צוחקת)

יוכי : (נכנסת עם הצלחות) מה כל כך מצחיק?

עדי : טוב, יש לנו מבחן מחר באזרחות, חייבות ללמוד אז נראה לי שניקח את האוכל לחדר...

יוכי : (מופתעת מתשובתה של עדי ופונה לסיון) עדי סיפרה לך מה הבטחתי לה?

- סיון : לא
- יוכי : התחלתי עבודה נוספת בערבים ואם עדי לא תוותר לעצמה ותסיים את השנה עם תעודה מלאה, נטוס בחופש יחד לטיול שעדי תמיד חלמה עליו.
- סיון : לחופים של תאילנד?
- עדי : איזה ליגה!
- יוכי : ליגת האלופות! למה את לא אוכלת?
- סיון : אהה... לא רעבה...
- יוכי : זה יעזור לך לעצירות...
- עדי : (כמעט מתפקעת מצחוק, סיון מתחילה לאכול) טעים לא?
- סיון : מצוין...
- יוכי : טוב בנות, אני חייבת לצאת... תשטפו אחריכן את הצלחות ולטאטא פה את החול... וסיון, שימי עליה קצת עין עם הלימודים, את יודעת איך היא לפעמים.
- עדי : אמא...
- יוכי : היא חברה לתפארת והיא מבינה שזה חשוב ושזה לטובתך, נכון סיון?
- סיון : בטח
- עדי : ביי אמא
- (יוכי יוצאת. עדי מתפקעת מצחוק)
- סיון : דידי זה לא מצחיק, אני לא יכולה לחפות עליך כל הזמן אני מרגישה כמו פינוקיו
- עדי : באמת ארך לך קצת האף
- סיון : (נבהלת) אמיתי?
- עדי : צוחקת
- סיון : לא מצחיק. (מוציאה ספר) תפתחי עמוד 212, קולוניאליזם.
- עדי : חייבת?
- סיון : כן. הבטחתי לאמא שלך
- עדי : (קוראת מהספר) קולוניאליזם היא תופעה של השתלטות מעצמות על טריטוריות מעבר לים... (רגע) יש לי תחושה שהשנה הוא יגיע
- סיון : מי?
- עדי : אבא שלי...
- סיון : לאן יגיע... לפה?
- עדי : לא... לבקיעה של הצבים בחוף...
- סיון : אהה... בטח...
- עדי : היינו יושבים כל הלילה, רק שנינו, מחכים להם שירוצו אל המים, שעות היינו מתצפתים עליהם ואז ברגע אחד...
- סיון : טוב, בואי נתרכז יש מבחן מחר...

סיון : אולי נתחיל ללמוד?

עדי : לא מצליחה להתרכז

סיון : ברור... אני אחכה לה כל היום כדי ללמוד ובסוף היא "לא מצליחה להתרכז"...
קלאסי...

עדי : מצטערת...

סיון : טוב, אני חייבת לעבור על כל החומר... אז אני זזה... (פונה ליציאה)
עדי : ביי...

סיון : באמת ארץ לי האף?

עדי : יש לך אף מושלם.

סיון : (מחייכת אליה) חנפנית, זה לא אומר שאני נותנת לך להעתיק... (סיון יוצאת)
עדי : נראה לגבי זה... (סיון יוצאת)

תמונה שלישית

חוף הים. על החוף גדר שמסמלת את תחילת הבנייה. לחוף נכנס אלמוג, נער-דייג, הוא מחזיק בידיו קלקר מלבני של קרטיבים, מניח במרכז הבמה ויוצא החוצה. אחריו נכנס לבמה הקבלן כשהוא מדבר לנייד ומחזיק מפה גדולה בידיו

קבלן : את הבריכת לוקסוס אני רוצה בחלק הצפוני, בכניסה לחוף נעשה כיכר כזאת גדולה עם מזרקה באמצע. ומול הים אני רוצה את סוויטת הנשיא, חדר כזה אני לוקח שש, שבע אלף דולר! ללילה!!!

(הקבלן יוצא, נכנסת עדי, בשיחת טלפון)

עדי : מה קשור אי אפשר לסמוך עלי?! בסדר, אז קבענו. אבל בכל מקרה לא ידעתי כלום למבחן... בסדר הבנתי, סליחה... נדבר אחר כך, ביי (רואה את הקלקר) הלו... של מי הקלקר הזה? יש פה מישהו? (עדי פותחת את המכסה ורואה בפנים דגים חיים. היא מרימה את הקלקר ויוצאת מהבמה לכיוון הים כדי להחזיר את הדגים למים. אלמוג נכנס ורואה שהקלקר לא שם. הקבלן נכנס לבמה כשהוא מסתכל במפה ואלמוג עוצר אותו)

אלמוג : הלו הלו... אתה נגעת לי בדגים?

קבלן : מה אתה מבהיל אותי ילד?

אלמוג : איפה הדגים שלי?

קבלן : מה אתה רוצה?

אלמוג : היה כאן קלקר גדול ועכשיו אין. מישהו לקח אותו ואני לא רואה כאן אף אחד חוץ ממך.

קבלן : אין לי זמן לזה עכשיו... (מפנה לו את הגב ויוצא)

אלמוג : (יוצא אחריו) הלו! הלו! אדוני... תקשיב לי רגע... (נכנסת עדי עם הקלקר בידיה, מניחה אותו איפה שהיה, פונה לצאת, נכנס אלמוג ורואה אותה) הלו הלו לעצור ועכשיו! (עדי עוצרת)

עדי : מה עשיתי?

(אלמוג פותח את המכסה)

אלמוג : איפה הדגים שלי?

עדי : החזרתי אותם לים

אלמוג : מה יש לך את? החלקת על המזח?

עדי : הם היו חיים

אלמוג : ברור! זה מה שנקרא דגים טריים! תביאי לי מאתיים שקל.

עדי : מה?

אלמוג : הייתי מוכר את הדגים האלה ב400 לפחות, עושה לך הנחה

עדי : אין לי...

(נכנס הקבלן)

קבלן : (פונה לאלמוג) רוצה לעשות קצת כסף ילד?

אלמוג : תמיד

קבלן : בוא תן יד

אלמוג : כמה?

קבלן : מאה שקל.

אלמוג : שלוש מאות

קבלן : מאה

אלמוג : מאתיים

קבלן : מאה

אלמוג : סגור! (לעדי) קדימה לעבוד

עדי : מה?

אלמוג : מה מה? את חייבת לי

עדי : לא חייבת לך כלום

אלמוג : מה את אומרת... אלוהים רואה, הים זוכר ואלמוג בחיים לא מוותר. אז אל תתחילי

בכלל...

עדי : (לקבלן) מה צריך לעשות?

קבלן : את תחזיקי כאן, אתה תרים את זה, יופי, יותר גבוה... בדיוק ככה... (עדי ואלמוג עוזרים לקבלן להקים את הגדר בלי להבין מה הם עושים ותולים שלט. הקבלן מסובב את השלט ועליו מופיעה מפת תכנון בניית כפר הנופש על החוף והכרזה : **הטבע הוא בשבילנו** מ-ע-ו-ל-ה-ה!)

(נותן לעדי מצלמה) את יכולה לצלם אותי מתחת לשלט?

אלמוג : מה עם הכסף?

קבלן : עוד רגע ילד, צא מהפריים. צלמי

עדי : מה אתה בונה פה?

קבלן : בית מלון.

עדי : אז זה מה שכל הטרקטורים עושים פה?

קבלן : מכינים את הקרקע...

אלמוג : מה עם הכסף?

קבלן : עוד רגע ילד, צא מהפריים. את מצלמת?

עדי : אתה תהרוס את החוף

קבלן : אני משדרג את החוף.

עדי : אבל כל הקנים של הצבים כאן

קבלן : (לאלמוג) מה יש לה זאת?

אלמוג : לא מכיר אותה.

קבלן : (לוקח מעדי את המצלמה ונותן לאלמוג) צלם אתה

אלמוג : מה עם הכסף?

קבלן : (הקבלן מוציא שתי שטרות של 50 ₪ מהכיס לתת לאלמוג ועדי) זה לך וזה...

אלמוג : גם לי. (לוקח את השטר השני)

קבלן : יופי, עכשיו צלם אותי. (נעמד מתחת לשלט ואלמוג מצלם אותו)

עדי : אני רוצה לראות אישור שמותר לך לבנות על החוף

קבלן : מה את רוצה?

עדי : שתוציא את הטרקטורים שלך מהחוף

קבלן : למה?

עדי : כי אתה פוגע בטבע...

קבלן : אני פוגע בטבע? (פונה לאלמוג במבט)

אלמוג : לא יודע...

עדי : אתה מדבר על לבנות כאן בית מלון...

קבלן : ו...?

עדי : ו... זה לא בסדר... החוף הזה שייך לציבור, אתה לא יכול לעשות כאן מה שבא לך...

קבלן : תקשיבי ילדונת, את נראית לי בחורה חמודה ונבונה, עוד מעט יתחיל להחשיך, כדאי שתלכו הביתה ונשכח כולנו מהשיחה המצחיקה הזאת.

(הקבלן מפנה לה את הגב ויוצא)

עדי : (לאלמוג) אנחנו חייבים לעצור את זה

אלמוג : את מה?

עדי : את הבית מלון הזה...

אלמוג : הדבר היחידי שאנחנו צריכים לעשות הוא לא להיפגש אחד עם השנייה. אל תגעי לי בדגים!

(אלמוג יוצא. עדי נשארת לבדה ליד הגדר והשלט)

תמונה רביעית

סיון ועדי בבית של עדי. אמצע שיחה.

עדי : את קולטת מה אני אומרת לך בכלל? הקבלן הזה הולך לבנות על החוף שלנו בית מלון!

סיון : אפשר לשם שינוי ללמוד ולא להתעסק בכל דבר אחר?

עדי : צודקת, סליחה

סיון : חוץ מזה אני לא מבינה מה הלחץ... בית מלון קרוב לבית... אליפות... סוף סוף יהיה

כביש גישה נוח לחוף, יקימו מסעדות איכותיות ולא רק מלבי עם סירופ פטל בקרוואן

של הטורקי...

יוכי : (נכנסת לבית, חזרה ממשמרת ארוכה בעבודה) היי בנות, מה אתן עושות?

עדי : לומדות...

יוכי : לומדות... אכלתן משהו?

סיון : לא! אני גם כבר מרגישה ממש טוב... (יוכי יוצאת)

עדי : אנחנו חייבות לעצור אותו איכשהו

סיון : די עדי, בואי נתחיל ללמוד, זה לא שיש לך מה לעשות

עדי : אנחנו חייבות לעשות משהו...

(נכנסת יוכי ומתערבת בשיחה)

יוכי : מה אתן כל כך חייבות לעשות?

סיון : איזה קבלן אחד הולך לבנות כפר נופש על החוף ודידי משתגעת מזה

עדי : בית מלון!

יוכי : זה חוף ציבורי, הוא לא יכול לעשות דבר כזה

עדי : זה בדיוק מה שאמרת לי

- יוכי : למי?
 עדי : לקבלן
 יוכי : את דברת איתו?
 עדי : ברור, צעקתי עליו שאני לא אתן לו לקחת לנו את החוף ובקשתי שיראה לי אישורים.
 יוכי : אז שוב היית בחוף?
 עדי : לא... זאת אומרת כן...
 יוכי : היית או לא היית?
 עדי : מה זה משנה עכשיו... הוא הולך להרוס לנו את החוף
 יוכי : לי זה משנה. אני לא מוכנה שתסתובבי שם כל היום, הבטחת לי שתשקיעי השנה בלימודים ואני מצפה ממך לעמוד בהתחייבות שלך פעם אחת בחיים. ואני אומרת לך, ליד חברה שלך, שאם אני אשמע שעוד פעם היית בחוף על חשבון לימודים אין טיול ואין כלום. (יוכי יוצאת)
 עדי : אוף, מה היא רוצה ממני...
 סיון : את מתעלמת ממה שהיא אומרת לך
 עדי : די גם את.
 סיון : דידי, אם הקבלן הזה הולך לבנות שם בית מלון אז הוא איש עשיר עם קשרים ומלא השפעה ואין לך סיכוי להילחם נגדו, את לא החברה להגנת הטבע...
 עדי : את גאון! (לעדי עולה רעיון)
 סיון : לא. עדי, אני לא יודעת מה את חושבת, אבל התשובה היא "לא"! לא עדי לא...
 עדי : גאון!
 סיון : מה עשיתי?
 (עדי יוצאת וסיון אחריה)

תמונה חמישית

- עדי : אל תבכי לי, את קיבלת את הקל, רשות הטבע והגנים זה בטח אנשים אכפתיים ונחמדים, אני הולכת למנהל מקרקעי ישראל.
 סיון : וואי איזה מזל שיצא לי טוב.
 עדי : סיוי בבקשה, אני צריכה אותך איתי
 סיון : טוב...
 (עדי וסיון בשני לוקיישנים שונים, עדי במנהל מקרקעי ישראל וסיון ברשות הטבע והגנים)
 עדי : היי, אהה, אמרו לי לבוא לפה... אני עדי... מה? לא, לא איבדתי את אמא שלי... אני באתי, להגיש תלונה.

סיון : היי, כאן יושב יעקב? מרשות הטבע והגנים? אהה זה קומה 3... ברור... תודה.
 עדי : כי הוא יבנה מלון על החוף של כולנו ופה זה מנהל מקרקעי ישראל, תנהלו את הקרקע.
 סיון : היי, אתה יעקב מרשות הטבע והגנים? אהה... קומה 5 חדר 112? אהה... חשבתי ש...
 תודה.

עדי : אני לא יודעת אם יש לו את כל האישורים את זה אתם אמורים לדעת, לא?
 סיון : היי! את לא יעקב... וזה לא חדר 112...
 עדי : מה אתם מסתכלים עלי ככה? קדימה, איך אנחנו בודקים את זה? אני אומרת לכם
 משהו פה לא בסדר...

סיון : יעקב מרשות הטבע והגנים. קומה 3? בטוח?
 עדי : אתם מוכנים להפסיק לצחוק?
 סיון : היי... לא הייתי פה כבר? אני מחפשת את יעקב.
 עדי : זה החוף של כולנו!
 סיון : עכשיו יצא להפסקה? בסדר, באיזה שעה הוא חוזר? אחרי פסח?
 סיון ועדי : טוב... תודה. תודה רבה.
 (נפגשות)

עדי : (עצבנית) זה לא יאמן, לאף אחד לא אכפת (הולכת)
 סיון : לאן את הולכת?
 עדי : אני לא מתכוונת לוותר לו
 סיון : מה? לא... רגע... דידי... (יוצאת)

תמונה שישית

חוף הים. אלמוג דג דגים עם החכה שלו. קולו של הקבלן נשמע מרחוק.

קבלן : ילד, תזוז עשרה מטרים דרומה.
 אלמוג : (צועק חזרה) למה מה זה חוף של אבא שלך?
 קבלן : לא, זה החוף שלי. עכשיו זוז. (אלמוג זז חמישה צעדים) אמרתי עשרה מטרים.
 אלמוג : בואנה מר קבלן, אני דג בספוט הזה מאז שאני תינוק, לא שואל אותך...
 קבלן : (מתקשר למאבטחים שלו) סלבה, בוריס, בואו לפה, אני צריך שתזיזו איזה ילד.
 אלמוג : (נבהל) בסדר, בסדר, אני זז.
 (אלמוג זז חמישה צעדים נוספים ומתמקם בעמדה החדשה שלו. כעבור כמה רגעים נשמע קולן
 של עדי וסיון שמגיעות לחוף)
 סיון : אם אמא שלך תדע שאת שוב בחוף...

- עדי : אנחנו רק מסתכלות והולכות...
 סיון : באמצע יום לימודים!
 אלמוג : הלו, הלו, שקט, אתן מברחות לי את הברבוניות (מזהה את עדי) שוב את? את עוקבת אחריי?
 סיון : מכירה אותו?
 אלמוג : נדלקה עליי חברה שלך.
 עדי : בחלומות שלך
 אלמוג : תזהרי, לפעמים חלומות מתגשמים
 סיון : בגלל אנחנו באות לכאן?
 עדי : בואי נלך לקבלן ונגיד לו הכול בפנים!
 סיון : נגיד לו מה?
 עדי : שאנחנו יודעות שמה שהוא עושה לא חוקי ואם הוא לא מפנה מפה את הטרקטורים נעשה לו בלגן!
 אלמוג : נראה לי את חיה באקווריום, אין לך סיכוי מולו.
 עדי : תודה על העצה (מתחילה ללכת וסיון אחריה)
 אלמוג : (עוצר אותן עם תשובה) אל תתעסקו איתו... הוא לא פראייר... עובדים פה בטירוף, לא עוצרים לרגע. כל לילה מגיעים לפה כל מיני אנשים חשובים כאלה בחליפות, עושים מדידות, מתווכחים על כל מיני דברים, מלא טרקטורים, שופלים, משאיות...
 עדי : (עולה לה רעיון) באיזה שעה הם מגיעים?
 אלמוג : סביבות עשר בלילה
 סיון : מה זה משנה באיזה שעה הם מגיעים? מה את מדמיינת שנעשה, נארוב להם, נצלם אותם ונשלח את זה לאולפני החדשות?
 עדי : את גאון... גאון!!!
 סיון : לא. עדי, אני לא יודעת מה את חושבת, אבל התשובה היא "לא"!
 עדי : לאבא שלך יש מצלמת וידאו נכון?
 סיון : תשכחי מזה.
 עדי : אנחנו צריכות לתעד את מה שקורה פה.
 סיון : שמעת שהוא אמר עשר בלילה? אסור לנו להיות פה בשעה כזאת.
 עדי : אז נמציא משהו. תגידי שאת ישנה אצלי ואני אגיד שאני ישנה אצלך.
 סיון : דידי אני לא עושה את זה
 עדי : סבבה, אז רק תביאי את המצלמה ואנחנו נלך לבד.
 אלמוג : מי זה אנחנו?
 עדי : אתה ואני
 אלמוג : שום אנחנו ושום כלום, אני לא נכנס לזה

עדי : למה? אתה מפחד?
 אלמוג : מה קשור?
 סיון : ברור שהוא מפחד, זה מסוכן
 אלמוג : אני לא מפחד
 עדי : (לסיון) הוא באמת צריך לפחד, הוא צריך לפחד שלא יהיה לו איפה לעבוד
 אלמוג : אני לא מפחד אומרים לך
 סיון : את אפילו לא יודעת איך קוראים לו ואת גוררת אותו אתך
 אלמוג : אלמוג
 עדי : עדי. זאת סיון. יופי, עכשיו כולנו מכירים.
 סיון : הוא כרגע אמר לך שהוא מפחד ואת לוחצת עליו
 אלמוג : (קוטע אותן) הלו, הלו, אני כאן. אני לא מפחד ואני אוכיח לכן את זה
 עדי : זה אומר שאתה בפנים?
 אלמוג : עשר בלילה ליד הגדר, את תביאי את המצלמה ומי שלא בא אבו-נפחא!
 סיון : אבו מה?
 אלמוג : אבו-נפחא זה מין דג כזה שכל פעם שמעצבנים אותו הוא מתנפח כמו בלון ועושה רוח
 על שאר הדגים... דאווינר...
 עדי : כמו הקבלן...
 אלמוג : טוב...
 עדי : עשר בלילה ומי שלא בא
 סיון : אבו-נחמן. בואי כבר!
 (יוצאות)

תמונה שביעית

בבית של עדי. עדי מסתכלת על אמא שלה שטרודה מול חשבונות וטפסים.
 עדי : אני לא מבינה מה הבעיה שאשן אצל סיון?
 יוכי : הבעיה שאת מודיעה לי על זה בשמונה בערב וזה לא מקובל עליי.
 עדי : אוף אבא היה מרשה לי.
 יוכי : את מפריעה לי
 (יוכי חוזרת לעבוד. עדי מתוסכלת. הנייד של עדי מצלצל, זאת סיון, עדי לוחשת שיוכי לא
 תשמע אותה)
 סיון : נו איפה את?

- עדי : היא לא מרשה לי לצאת
- סיון : מה?! דידי אני אקרע אותך! אמרתי לאבא שלי שאני בדרך אליך!
- עדי : בסדר, בסדר, תירגע
- סיון : מה להירגע? אני פתאום הבנתי שהתוכנית שלך דבילית! אם אני ישנה אצלך ואת ישנה אצלי אז איפה אנחנו ישנות באמת? !!!
- עדי : לא חשבתני על זה... בסדר, תנשמי, אני אסדר את זה
- סיון : חסר לך!
- עדי : חמש דקות אני אצלך... (עולה לעדי רעיון) רק אל תבכי.
- סיון : מה? אני לא בוכה...
- עדי : די, אני לא יכולה לשמוע אותך ככה, אל תבכי...
- סיון : עדי, אני לא בוכה!
- עדי : תנשמי עמוק ותפסיקי לבכות, נו די בבקשה, אל תבכי...
- סיון : אני לא בוכה!!!
- עדי : טוב, אני אשתדל רק אל תבכי, ביי (מנתקת)
- סיון : יופי, עכשיו אני בוכה... (סיון יוצאת)
- יוכי : מה קרה? מי זאת?
- עדי : סיון... היא וחבר שלה נפרדו. הוא זרק אותה.
- יוכי : לסיון יש חבר?
- עדי : גם אני הופתעתי
- יוכי : לפניך?
- עדי : אמא...
- יוכי : היא ילדה מתוקה אבל לא הגיוני שיהיה לה חבר לפניך. איך קוראים לו?
- עדי : אהה... אלמוג... אלמוג!
- יוכי : נו אז תדברי איתה מחר בבית הספר
- עדי : לא אמא, היא ממש צריכה אותי. ואת זו שתמיד אומרת שהיא חברה לתפארת. בבקשה...
- יוכי : אל תחזרי מאוחר...
- עדי : יש! תודה אמא, אוהבת אותך (מתארגנת לצאת בזריזות)
- יוכי : עדי (עדי נותנת לאמא נשיקה) אני לא מבינה איך יש לה חבר לפניך...
- עדי : אמא... (יוצאת)

תמונה שמינית

שעת לילה בחוף הים. לדיונה המשקיפה על הטרקטורים נכנסים בחשאי עדי, סיון ואלמוג. הקבלן חוצה את הבמה, לא שם לב שהם משקיפים עליו ויוצא. סיון מוציאה את מצלמת הווידאו ומצלמת.

סיון : תראו כמה שומרים יש כאן.
 עדי : אמרתי לך שמשהו מסריח פה, צלמי את הטרקטורים שם וכל הפועלים... (עדי מוציאה ספריי גרפיטי מהתיק)
 אלמוג : מה זה?
 עדי : צריך לתקן לו את השלט
 אלמוג : וואלה לא נראה לי רעיון טוב...
 עדי : לא רואים אתנו
 סיון : מה את עושה? (רואה את הספריי) השתגעת?! תעיפי את זה מכאן!
 עדי : ששש... תירגעי. אף אחד לא יודע שאנחנו כאן...
 סיון : את הבטחת לי שמצלמים וחוזרים הביתה
 עדי : תשגיחו עלי... (מתעלמת מדבריה של סיון וקופצת לכיוון השלט עם הספריי בידה)
 סיון : דידי את הבטחת! אני הולכת! אני הולכת!
 אלמוג : ש-ק-ט!!! ששש. אף אחד לא שמע...
 (עדי מרססת על השלט של הקבלן)
 עדי : אמרתי לכם, משהו קטן אבל משמעותי
 קבלן : (מבחוץ) ילדים, מה אתם עושים פה?!
 (השלושה נבהלים ובורחים, סיון נופלת והמצלמה נשברת)

תמונה תשיעית

עדי וסיון יושבות אחת ליד השנייה על ספסל בתחנת משטרה, אלמוג בתחקור עם שוטר בחדר אחר.

סיון : (היסטרית) אני לא מאמינה שזה קורה לי... הם יפתחו לי תיק עכשיו, ישימו אותי במעצר, זה כתם שחור לכל החיים!
 עדי : סיוי תירגעי
 סיון : אני לא מרגישה טוב... נראה לי אני הולכת להתעלף. אם אבא שלי יידע על זה אני גמורה. את יודעת מה זה בשבילו אם יפורסם שהבת שלו בכלא?! הוא עורך דין! אין, אין, הלך עליי...

- עדי : אף אחד לא שולח אותך לכלא.
- סיון : ...ושברתי לו את המצלמה, את יודעת איך הוא אוהב את המצלמה הזאת?! הוא אוהב אותה יותר ממני!
- עדי : אם תסבירי לאבא שלך למה היא נשברה הוא יהיה גאה בך
- סיון : בטח, חלום שלו לבוא לאסוף אותי מתחנת משטרה.
- עדי : אנחנו עשינו מעשה טוב
- סיון : מי זה אנחנו? אני בכלל לא רוצה לקחת חלק במאבק הזה, אין, אין, אני כזאת סתומה, כל הזמן נגררת אחריך ושומרת עלייך
- עדי : לא צריכה שתשמרי עליי ולא צריכה טובות, את רוצה לעשות בייביסיטר לכי תשמרי על אחותך הקטנה.
- סיון : יודעת מה? אני לא מתקרבת יותר לחוף.
- עדי : כי את אגואיסטית
- סיון : אני אגואיסטית? את לא רואה אף אחד חוץ מאת עצמך!
- עדי : אני רואה את החוף, אני רואה את בעלי החיים שימותו שם, אני רואה שאף אחד לא עושה כלום ואם אני לא אעשה משהו אז ייקחו לנו את מעט הטבע שנשאר לנו. אתך או בלעדייך אני ממשיכה במאבק.
- סיון : אז בלעדיי. (נעמדת)
- עדי : לאן את הולכת?
- סיון : רחוק ממך. (יוצאת, פאזזה קלה, שוטרים עצרו אותה, חוזרת ומדברת לשוטר) רק רציתי לשבת רחוק ממנה... (מתיישבת ליד עדי. רגע. יש מתח בין השתיים) מעצבנת אחת. (אלמוג בא לקראתן) והנה הגיבור, גם כן...
- אלמוג : תירגעי, תכף ישחררו אתכן
- סיון : ואת זה אתה אומר בתור העורך דין שלנו?
- (יוכי נכנסת, היא רותחת מעצבים, עוברת ברוח סערה ליד השלושה)
- יוכי : תחכו לי כאן (ממשיכה לעבר דלפק המשטרה)
- אלמוג : מי זאת?
- סיון : אמא שלה
- אלמוג : וואי וואי... נראה לי עדיף לך להישאר במאסר...
- (יוכי חוזרת, היא לא עוצרת ליד הבנות ואומרת את המשפט שלה תוך כדי שחולפת על פניהן)
- יוכי : בנות בואו הביתה. (מבחינה באלמוג) מי זה?
- אלמוג : אלמוג
- יוכי : אלמוג אלמוג?
- עדי : אלמוג... אלמוג...
- יוכי : (לסיון) זה החבר שלך?

סיון ואלמוג : מה?

יוכי : תקשיב לי טוב ילד, אל תתקרב לבנות האלה שמעת?! (לבנות) קדימה, הביתה. (יוכי והבנות יוצאות)
אלמוג : הלו אדון שוטר, יש מצב לאיזה טוסט טונה? אני מת מרעב...

תמונה עשירית

יוכי ועדי נכנסות לבית שלהן תוך כדי ויכוח

יוכי : ...את פשוט לא יכולה להתחייב לכלום! אני נותנת משמרות כפולות, חוסכת שקל אחרי שקל בשביל הטיול שהבטחתי לך, ואת מצפצפת עליי.
עדי : רצייתי להגיד לך אבל ידעתי שלא תרשי לי
יוכי : אם ידעת שלא ארשה, היית צריכה פשוט לא לעשות את זה!
עדי : הקבלן הזה הורס לנו את החוף
יוכי : הדבר היחידי שייהרס כאן זה העתיד שלך! תמשיכי להסתובב בים כל יום ולהעלם מהלימודים ולאן את חושבת שתגיעי? אספתי אותך הרגע מתחנת משטרה!
עדי : תבואי איתי לחוף, תראי מה הולך שם בעצמך ואת תביני על מה אני מדברת.
יוכי : את שקרת לי
עדי : כי את לא סומכת עליי, לא משנה מה אני רוצה לעשות את תמיד אומרת לי קודם כל - לא.
יוכי : כי אני דואגת לך שלא תעשי שטויות
עדי : אני לא ילדה קטנה ואלה לא שטויות! אף אחד לא עושה כלום ואני חייבת לעצור את זה.
יוכי : ואיך תעשי את זה בדיוק? את באמת חושבת שיש לך סיכוי מול הטייקונים האלה?
עדי : כן.
יוכי : דידוש, את נאחזת באוויר.
עדי : כנראה שאני כמו אבא
יוכי : מה?
עדי : זה מה שאמרת לאבא ביום שהוא הלך. את חושבת שלא שמעתי את הריב שלכם?
יוכי : אני לא מדברת אתך על זה עכשיו
עדי : ברור... תוותר... כמו שוויתרת עליו.
יוכי : עדי, אין לך מושג על מה את מדברת, את לא יודעת כלום אז אני מבקשת מספיק.
עדי : אז תספרי לי. מה, לא מגיע לי לדעת? למה הוא עזב אותנו? (רגע. יוכי לא עונה) כרגיל.

(עדי הולכת לחדר שלה ומתחילה לארגן תיק עם בגדים)

יוכי : מה את עושה?

עדי : אני נלחמת על מה שחשוב לי.

יוכי : את הולכת לסיון?

עדי : אני הולכת לחוף.

יוכי : מה?

עדי : אני צריכה שק שינה

יוכי : נו באמת עדי, אם הוא השתלט על החוף בצורה לא חוקית כמו שאת אומרת אז

המשטרה כבר תעצור אותו.

עדי : כן, בטח

יוכי : מה את מנסה להוכיח? את חושבת שזה מה שיחזיר את אבא שלך?

(עדי יוצאת)

תמונה אחת עשרה

שעת בוקר בחוף פלמחים. לצד השלט המושחת, אוהל ובתוכו עדי. הקבלן נכנס.

קבלן : (מבחין באוהל) מה זה זה? באו לי פה היפים של הבומבמלה²... אני אראה להם מה זה!

(הקבלן הולך בעצבים לכיוון האוהל ודופק עליו בחוזקה) בוקר טוב! הלו, יש כאן

מישהו? אמרתי בוקר טוב!

עדי : בוקר טוב...

קבלן : אני צריך בבקשה שתפנו את השטח

עדי : לפנות לאן?

קבלן : האוהל שלכם ממוקם על שטח פרטי ועוד רגע יגיעו לכאן משאיות בטון ושופלים ו...

עדי : (מציצה מהאוהל) שטח פרטי?

קבלן : עוד פעם את... שאזמין משטרה עכשיו ילדונת?

עדי : אני לא ילדונת

קבלן : טוב קדימה, אני מבקש בכל לשון של בקשה לפנות את השטח בלי ויכוחים ובלי

בלבולים. קדימה.

עדי : אני לא הולכת לשום מקום עד שתפנה מכאן את כל הטרקטורים ותעצור את כל

העבודה.

² בומבמלה – פסטיבל מפורסם שהתקיים בתחילת שנות האלפיים בחוף ניצנים

קבלן : את יודעת מה עושים למשיגי גבול? תובעים אותם בבית משפט. את באמת לא רוצה להיכנס איתי לזה.

עדי : אתה מוזמן לתבוע. היחידי שישלם בסוף זה אתה לעולם.

קבלן : (מחקה אותה בזלזול) 'היחידי שישלם בסוף זה אתה לעולם' - טוב, אין לי זמן לזה...

(הקבלן מתחיל לפרק את האוהל)

עדי : תעזוב את האוהל. אין לך שום זכות!

קבלן : זכות או לא זכות את עפה מפה עכשיו

עדי : אל תיגע באוהל!

(נכנסים אלמוג וסיון)

אלמוג : הלו, הלו, מה קורה פה?

סיון : זה האוהל שלה ואסור לך לגעת בו!

קבלן : ילדודס לא להתערב

סיון : (לאלמוג) תעשה משהו

אלמוג : הלו, הלו, הלו...

קבלן : הלו, הלו...

סיון : אני מצלמת הכול

קבלן : תורידי את המצלמה! (נשמע רעם ומתחיל גשם, הקבלן עוצר) יודעים מה, צודקים.

הגזמתי. כנסו לאוהל שלכם, תיהנו. נראה כמה זמן ההורים שלכם יסכימו שתשנו

בחוף, בגשם... בהצלחה.

(הקבלן יוצא)

אלמוג : ראיתן איך ברח ממני?

סיון : ממש

אלמוג : ממש, ממש. למה הוא הבין שאם הוא היה נשאר פה אני הייתי עושה לו איזה כזה ואז

כזה.. ואז... (אלמוג מדגים תנועות קראטה מוגזמות כשלפתע הקבלן נכנס ועומד

מאחוריו)

קבלן : ילדונת... תצלמי גם את זה... (מגיש להן מטריה) בבקשה, שלא תגידו שאין לי לב. אם

תרצו, אתן יכולות ללכת לישון בכף השופל (יוצא)

סיון : ממש נבהל ממך. הייתי עושה לו כזה... הוא נבהל כי צילמתי אותו.

עדי : רגע, איך צילמת, חשבתי שהמצלמה שבורה...

סיון : אבל הוא לא יודע את זה

עדי : אמרתי לך שאת גאון!

סיון : בכל זאת הבת של אבא שלי

אלמוג : לא ממש עזר לנו במטרה האבא העורך דין שלך

סיון : באמת? אז איך זה ששחררו אותנו כל כך מהר?

אלמוג : שחררו אתכן. לא אותי. ותאמיני לי זה לא היה בזכות אבא שלך
עדי : מה זאת אומרת?

אלמוג : בואו נגיד שהזפת לא נדבקה לכפות רגליים שלכן.

עדי : מה? רגע... אתה...? אתה לקחת את זה עלייך? למה עשית את זה?
אלמוג : אני גם ככה מסובך כבר...

עדי : לא היית צריך לעשות את זה. (רגע) אם באתם לשכנע אותי לחזור הביתה אז חבל על
המאמץ.

סיון : זה נראה לך נורמלי מה שאת עושה?

אלמוג : אנחנו דגים קטנים דידי, הקבלן הזה הוא כריש נדל"ן...

עדי : גם דג קטן יכול ליצור שינוי גדול

אלמוג : אלה משפטים יפים לאנשים עשירים, לא לנו.

סיון : את יכולה לפחות להתקשר לאמא שלך? היא דואגת לך. רק תגידי לה שאת מסתדרת
והכול בסדר. (סיון מוציאה את הנייד שלה לעבר עדי)

(רגע)

עדי : טוב, בסדר...

(עדי לוקחת את הנייד של סיון, הולכת לצד, מתקשרת לאמא שלה)

אלמוג : אמרתי לך שהיא לא תזוז מפה

סיון : יום יומיים גג היא תשבר.

אלמוג : דווקא נראית לי מאוד נחושה...

סיון : אתה לא מכיר אותה. עדי לא מתחייבת לכלום. היא תמיד נדלקת על משהו ואז
מוותרת. כשהיינו קטנות היא לקחה אותי לכוף רכיבה על סוסים ואחרי שני
שיעורים וויתרה. אחר כך החליטה שהיא רוצה חוג קדרות וויתרה ואז טניס וויתרה.
בונה לי לוי"ז³ שלם ואז בורחת לים. גם בית ספר זה ככה, אם קשה לה היא פשוט
מוותרת. היא לא בנויה לזה.

עדי : (עומדת מאחורי סיון) לא בנויה למה?

סיון : אהה... לא פנויה... הוא כל הזמן מתחיל איתי...

עדי : זה בסדר, דברתי איתה, אתם יכולים ללכת.

סיון : דידי את לא יכולה לישון כאן לבד, זה מטורף...

עדי : אני אסתדר

סיון : אתה מוכן להגיד לה משהו?

אלמוג : אני אשאר אתך הלילה... אם זה בסדר

עדי : באמת?

³ לוי"ז - לוח זמנים

- סיון : נו מה אתה רציני?
אלמוג : מה את רוצה שאתן לה לישון פה לבד?
- סיון : אבל גם אם תשני פה מעכשיו כל לילה זה לא יעזור אם לא יצטרפו עוד אנשים.
עדי : את גאון... גאון!
סיון : לא. עדי, אני לא יודעת מה את חושבת אבל התשובה היא "לא"!
עדי : אני אקים פה מאהל מחאה... כן... כן! אני... אני אפתח קבוצה בפייסבוק, אנחנו נעלה תמונות וסרטונים מהחוף ונזמין אנשים להצטרף, נעשה הפגנה
אלמוג : מה זה הפגנה? הפגנות!!!
עדי : יש לדוד שלי בית דפוס, הוא בטוח יסכים להדפיס לנו פליירים
אלמוג : יש מצב אני יכול לארגן גנרטור מחבר. ויודעת מה אני צריך גם לבדוק אולי יש לנו בחצר את המקרר דגים הישן אני אביא אותו
סיון : זה בחיים לא יצליח!
עדי : טוב... אז אנחנו נחלק את התפקידים בינינו - אתה תהיה אחראי לינה, אני אחראית על כל עניין המחאה ולגייס עוד אנשים
אלמוג : נעשה פה מדורות, מנגל...
עדי : מרשמלו שרוף...
אלמוג : האמת אני חשבת על דגים...
סיון : (מתערבת) צריך לעשות רשימה מסודרת של כל הדברים שצריך... בואו נראה – (מוציאה כלי כתיבה מהתיק או רושמת בנייד) תפוחי אדמה, שמן, אורז, מים, מלח, עגבניות...
עדי : אנחנו נסתדר לבד, את באמת לא חייבת.
סיון : אני לא עושה את זה בשבילך, גם לי אכפת מהחוף לא רק לך. (מחפשת מקום להתיישב באוהל, אלמוג נוגע בה בגב כאילו זאת חיה קטנה והיא נבהלת) אהה...
אלמוג : מה קרה...? (אלמוג ועדי צוחקים)
סיון : מי אמר שמשהו קרה.
עדי : הולכים על זה?
אלמוג : ברור שהולכים על זה!
עדי : סיוי?
סיון : איך את תמיד עושה לי את זה?
עדי : אוקיי, אז תקשיבו...

קטע וידאו

פנים. אולפן חדשות.

קריינות

וכעת לידיעה מסקרנת, חבורת צעירים וצעירות הקימה אוהל מחאה בחוף פלמחים והכריזה על תחילתו של מאבק נגד בניית כפר נופש בחוף. על פי התוכנית בשנה הבאה יוכלו להגיע נופשים מכל רחבי הארץ והעולם וליהנות מחוויית שהייה בכפר נופש ברמה בינלאומית. ממשרדו של קבלן הבנייה נמסר כי מדובר ברוח שטות של בני נוער אשר אינם מבינים את חשיבותו הכלכלית של כפר הנופש עבור תושבי האזור. חברת הבנייה תמשיך בעבודתה תוך שמירה על הטבע וטיפוחו כפי שהתחייבה מראש.

תמונה שתיים עשרה

השחקנים בתוך הקהל - סיון מחלקת פליירים מחתימה על עצומה, עדי עם מגפון צועקת סיסמאות ומשלהבת את הקהל להצטרף אליהם "הים, הים, הים הוא של כולם!!! הים, הים, הים שייך לעם!"... אלמוג מנצל את המצב למכור ארטיקים.

אלמוג: (צועק) הלו, הלו, קרטיב רמזור בעשר... נגמר היום... אני הולך... אני הולך...

עדי: מה זה אלמוג אתה מוכר קרטיבים?

סיון: עושה קופה על חשבוננו

אלמוג: מה פתאום! זה... זה לקופת מחאה...

עדי: יש לזה ריח של דגים

אלמוג: באמת?

סיון: אתה לא יכול למכור קרטיבים בקלקר של הדגים...

אלמוג: מה הבעיה?

סיון + עדי: שזה מגעיל!!!

אלמוג: לא שופטים את הקנקן מבחוץ

(הקבלן נכנס כשהוא מוחא כפיים לעדי ומסתבך ברגליו עם סרטים של המחאה)

קבלן: בראבו, בראבו ילדונת...

עדי: ראית מה זה? אני לא היחידה שאכפת לה מהטבע

קבלן: כן אני רואה שהצלחת להביא לפה עשרים איש... כל הכבוד...

אלמוג: מר קבלן, רוצה ארטיק? עליי

קבלן: מה זה הסירחון הזה...

אלמוג: ריח של אבו נפחא... (עדי, סיון ואלמוג צוחקים)

קבלן: עושים צחוקים מה? מה אני אגיד לכם, ניצחתם. עכשיו אני מוציא מפה את

הטרקטורים ובורת.

עדי: עדיף מאוחר מאף פעם

קבלן : כל השלטים האלה ... זה לא ייגמר טוב. סמכי עליי
 אלמוג : חכם על ילדות מה?
 קבלן : גם אתה... חכה.
 סיון : תזהר עם האיומים שלך, אבא שלי עורך דין, הוא מאוד אוהב את החוף ותדע לך שהוא
 הולך לתבוע אותך!
 אלמוג : ביס.
 סיון : בום.
 קבלן : הוא הולך לתבוע אותי? אויווי... אני ממש משקשק מפחד... רועד לי הפופיק... (מוציא
 מסמכים) הנה, תני את זה לאבאליה שלך שיבדוק, הכול חוקי.
 קבלן : (פונה לעדי) וגם על אבא שלך שמעתי כבר... איזה אבא עוזב את הבת שלו לכל כך הרבה
 שנים בלי להגיד שלום...
 עדי : אתה לא יודע מי הוא בכלל, אתה לא יודע כלום!
 קבלן : אני יודע הרבה דברים ואת לא יודעת עם מי התעסקת. בום.

קטע וידאו

חוץ. חוף היס. יום.

כתבת/שטח :

המחאה בחוף פלמחים ממשיכה לצבור תאוצה. עשרות אנשים הגיעו הבוקר לחוף לאות
 הזדהות עם המאבק לשמירה על החוף והתחייבו לא לעזוב את החוף עד שתופסק הבנייה.

תמונה שלוש עשרה

שעת לילה בחוף. עדי מקפלת את דגלי המחאה. אלמוג נכנס.

אלמוג : איזה יום הא?
 עדי : כן, מטורף...
 אלמוג : אבא של סיוי היה פה. הביא אוכל, שמיכות, פינוקים... איזה כיף לה שהוא ככה
 בעדינו...
 עדי : כן... אין על אבא שלה...
 אלמוג : היו גם כמה חבריה שאמרו שאולי ימשיכו אתנו לעוד כמה ימים...
 עדי : הלוואי...
 אלמוג : את יודעת, בזכותך אני חושב שאולי יש לנו סיכוי
 עדי : בזכותנו

(רגע)

אלמוג: אז מה הסיפור עם אבא שלך? (עדי שותקת ומסיטה מבטה אל הים) אבא שלי נפטר כשהייתי בן שמונה. כמה שנים אחרי זה אמא שלי נהייתה חולה ומאז אני זה שדואג לכסף בבית. עושה לי טוב הים... גונב לי את הדמעות ועוזר לשכוח...

(רגע)

עדי: אבא שלי היה איש ים. הייתה לו סירה קטנה שעגנה פה בחוף וכל סופשבוע היה לוקח אותי לשייט. הוא היה ממציא סיפורים על הים ומלמד אותי איך לנווט בעזרת הכוכבים ואני הייתי מאמינה לכל מילה שלו. ואז יום אחד, הוא עלה על הסירה שלו ויצא למסע בלי להגיד שלום. השאיר לי מכתב שהוא מצטער ונעלם.

אלמוג: ואת לא יודעת מה הסיבה?

עדי: אמא שלי לא מוכנה לספר

אלמוג: בגלל זה את באה לים? מחכה לו?

עדי: אמא שלי הפסיקה לחכות, אני בטוחה שהוא יחזור. כמו הצבים.

אלמוג: מה?

עדי: אתה לא יודע? גם כן ילד ים...

אלמוג: הלו אני דייג לא נשיונל ג'אוגרפיק

עדי: צבות הים חוזרות תמיד להטיל במקום שבו הן בקעו בעצמן...

אלמוג: באמת?

עדי: כן. הן תמיד חוזרות הביתה, לאותו החוף, ואם יבנו כאן את הבית מלון הזה אז...

אלמוג: ...אז ייהרס להן הבית ולא יהיה להן לאן לחזור

עדי: בדיוק...

אלמוג: מאיפה את יודעת את זה?

עדי: מאבא שלי...

אלמוג: וואלה...

(נכנסת סיוון בהיסטריה)

סיוון: יש מישהו באוהל... האוהל שלנו... יש שם....

אלמוג: מה?

עדי: סיוון תנשמי, מה קרה?

סיוון: ראיתי מישהו ש... הוא נכנס לאוהל שלנו ו...

עדי: מה?!

סיוון: נו בלי שאלות... בואו כבר!!!

(השלושה יוצאים בריצה לכיוון האוהל)

תמונה ארבע עשרה

עדי, אלמוג וסיון נכנסים בריצה לאוהל ורואים שהאוהל הפוך, שקי שינה נעלמו, התיקים פתוחים ותכולתם זרוקה על החול.

עדי: אני לא מאמינה

סיון: (מבחינה שהתכולה של תיק הרחצה שלה זרוקה על החול) כל הדברים שלי... הבושם, האיפור...

עדי: ראית מה הוא לבש? איך הוא נראה?

סיון: בטח! גם לקחתי לו דגימת dna. מה אני בלש?! איפה התיק איפור שלי?
אלמוג: טוב תירגעי, אבא'ה יקנה לך חדש

סיון: עדי, שהילד אשפתות הזה לא ידבר איתי בכלל

אלמוג: סך הכול קצת איפור, מה קרה...

סיון: זה היה תורך להשגיח על האוהל!

אלמוג: למה ממתני יש פה סדר שמירה?

סיון: אמרתי לך שאני הולכת לשטוף פנים ואתה אמרת שתשמור פה!

אלמוג: טוב מה נפלת עליי... עדי, תגידי לחברה המפונקת שלך שתירגע, לא אשמתי שבאו לפה גנבים...

סיון: מפונקת? אני מפונקת?!

עדי: מספיק שניכם! חוץ מזה, מי אמר שאלה גנבים

סיון: מה?

עדי: תסתכלו מה לקחו לנו... השמיכות, הכיסאות, הכלי מטבח... תחשבו רגע - מה יש לגנב לעשות עם סיר, תרבד ומצקת...?

אלמוג: פירה. אהה זאת הייתה שאלה טריטורית.

סיון: רטורית.

אלמוג: אני מעדיף את הגרסה שלי.

סיון: אין גרסה. אין. יש נכון ולא נכון אתה מבין?!

עדי: תעשו לי טובה, בואו לא ניפול למלכודת שלו, תפסיקו לריב ותעזרו לי למצוא פתרון. אנחנו צריכים שמיכות כדי להעביר את הלילה ומחר בבוקר כבר נדאג לכל השאר.

סיון: אוף בא לי לבכות, לא התקלחתי כבר שבוע, יש לי חול בכל מקום בגוף והשיער שלי כמו ביום רע של מוש בן ארי.

עדי: נו סיוי די, בואי לא נשבר עכשיו, אפילו אבא שלך אמר שמה שאנחנו עושים זה מהלך נכון.

סיוי: הוא אמר שעד שלא יהיה צו מבית משפט שיפנה אותו מכאן אז כל המחאה הזאת לא שווה כלום

עדי : אבל הוא גם אמר שהוא מטפל בזה, נכון?

סיון : נכון...

עדי : אז בואו לא נריב, ונמשיך במה שאנחנו עושים כי זה עובד לנו טוב.

אלמוג : צודקת, זה מה שהאבו-נפחא היה רוצה, שנריב... (פונה לסיון) סליחה שקראתי לך

מפונקת

סיון : סליחה שהאשמתני אותך

אלמוג : ושצעקת עליי

סיון : סליחה

אלמוג : ושקראת לי יצור

סיון : כן, גם זה

אלמוג : וילד אשפתות

סיון : טוב תגזים

אלמוג : צוחק... אני אקפוץ הביתה אדאג לנו לכמה שמיכות...

סיון : תחזור מהר... קר...

אלמוג : שעה גג אני כאן (יוצא)

עדי : הופה... תחזור מהר...

סיון : קר לי זה הכול

תמונה חמש עשרה

שעת לילה. מחוץ לבית של אלמוג. אלמוג מגיע ומופתע לראות את הקבלן יוצא מהדלת.

קבלן : שרק תרגישי טוב גברת מזרחי... הקוסקוס היה מדהים... לילה טוב... רק בריאות

אמן...

אלמוג : מה אתה עושה פה?

קבלן : מה העניינים? אלמוג נכון? אחלה אוכל אמא שלך מבשלת, חבל על הזמן.

אלמוג : שאלתי מה אתה עושה פה?

קבלן : באתי לדבר קצת עם אמא שלך... מסכנה, סיפרה לי על הניתוח היקר שהיא צריכה

לעבור

אלמוג : אל תערב את אמא שלי

קבלן : תירגע אלמוג, באתי בטוב. אולי אני יכול לעזור קצת... אתה מבין אותי נכון?

אלמוג : לא צריכים ממך עזרה, תודה.

קבלן : אמא שלך דווקא חושבת אחרת... אתה איש עסקים לא? שמעת פעם כמה מרוויח

מציל בחוף הים?

אלמוג : אין לי מושג

קבלן : סביבות שלושים, ארבעים אלף... לחודש. כמה אתה עושה עם הדגים שלך? אלף שקל?
אלפיים בחודש טוב?

אלמוג : משתנה... לפי הזרמים של הים...

קבלן : הזרמים כן... שמע, רד מהעניין הזה עם החוף, תבוא לעבוד אצלי קצת ואני שולח אותך לקורס מצילים על חשבוני. ויודע מה, אמא שלך באמת אישה טובה, אני אעזור לכם לממן את הניתוח ואדאג לכם לרופא מומחה מארצות הברית. מה אתה אומר?

אלמוג : (לוקח רגע לחשוב) אני צריך להיכנס הביתה

קבלן : אלמוג, אתה יודע שגם אני גדלתי פה בשכונה? תראה איפה אני היום. אתה באמת חושב שהבנות האלה מהמושב יראו אותך כשווה אליהן? אני מציע לך פה הזדמנות שלא תחזור על עצמה, תנצל אותה. אם לא בשבילך אז לפחות בשביל אימא שלך.
(אלמוג יוצא)

תמונה שש עשרה

מעבר אל ביתה של עדי. יוכי והקבלן באמצע שיחה.

קבלן : את מבינה על מה אני מדבר איתך יוכי? סוף סוף יגיעו לאזור אלפי תיירים מכל העולם, לכל משפחה יהיה צימר בחצר, מסעדות, מלא מקומות עבודה חדשים לתושבים, תוכלי למכור את הבית שלך במחיר כפול ממה שהוא שווה היום.

יוכי : יש משהו במה שאתה אומר

קבלן : אני יודע! ואני צריך שתעזרי לי לשכנע את הבת שלך לרדת מהמחאה הזאת.

יוכי : אני לא חושבת שאצליח

קבלן : את חייבת. בשבילך ובשבילה. אני לא רוצה להלחיץ אותך אבל היא מסתובבת שם עם חבריה מפוקפקים. אהה כמעט שכחתי (מוציא מכתב התראה לתביעה) זה בשבילך יוכי.

יוכי : (קוראת את המכתב) אתה תובע אותי?

קבלן : בינתיים זאת רק התראה לפני זימון לבית משפט... הדבר היחידי שייצא לבת שלך מהמאבק הזה הוא תיק פלילי שיהרוס לה את כל החיים. לא רוצה שנגיע לזה אבל כל עוד הבת שלך ממשיכה לעשות לי נזקים כלכליים ולא יוצאת מהמתחם שלי, אין לי ברירה... הרי שנינו יודעים שבסופו של דבר אנצח אז בשביל מה כל הבלגן הזה. תשכנעי אותה...

(הקבלן יוצא, יוכי קוראת את המכתב ונראית מבוהלת)

תמונה שבע עשרה

שעת בוקר בחוף היס. עדי מארגנת במרץ את האוהל, מותחת ברזנטים, קושרת מוטות וכו'.
סיון נכנסת.

- עדי : היה קר הלילה...
 סיון : היה קפוא, לא קר...
 עדי : ראית את אלמוג? לא ראיתי אותו מאתמול בערב...
 סיון : לא... אבא שלי פה
 עדי : כל כך מוקדם? הוא הביא משהו לאכול?
 סיון : תקשיבי רגע...
 עדי : מה?
 סיון : אבא שלי עבר על המסמכים שהקבלן נתן לנו...
 עדי : נו?
 סיון : הוא אמר שאין כאן קייס⁴
 עדי : אין מה?
 סיון : קייס - הוא עשה בדיקות ואמר שהכול חוקי. היה מכרז, הקבלן שילם כסף וזכותו
 לבנות כאן מה שהוא רוצה.
 עדי : אם היה מכרז אז איך זה שאף אחד לא שמע עליו?
 סיון : אני לא יודעת אבל זאת המציאות.
 עדי : קייס או לא קייס, אני לא מבינה בדברים האלה, אבל אני יודעת שזה פשוט לא בסדר
 ושה חייב להצליח. תעזרי לי למתוח את האוהל...
 סיון : עדי... עדי...
 עדי : מה?!
 סיון : אבא שלי מחכה בחניון... אני...
 (רגע)
 עדי : את... (עוזבת אותי)?
 סיון : אני לא יכולה יותר עם הקור הזה...
 עדי : לא מאמינה לך...
 סיון : את יודעת שאני לא בנויה לדברים האלה...
 עדי : אנחנו הסמל של המאבק, אם אנחנו נוותר אז הכול אבוד.
 סיון : הקבלן איים על אמא שלך בתביעה.
 עדי : מה? מאיפה לך?

⁴ קייס - ביטוי באנגלית לתיק משפטי

- סיון : אמא שלך התקשרה להתייעץ עם אבא שלי...
 עדי : ומה הוא אמר לה?
 סיון : אני לא יודעת אבל אם הוא בא לקחת אותי אז כנראה ש...
 עדי : לא אבא שלך, מה הקבלן אמר?
 סיון : שאם לא תרדי מהחוף אז הוא יתבע אתכן באופן אישי
 עדי : אתם לא מבינים? הוא מאיים רק כי הוא מפחד! הוא יודע שהוא הולך להפסיד.
 סיון : אבא שלי מחכה לי...
 עדי : חכי רגע
 סיון : עדי די! המאבק הזה לא יחזיר את אבא שלך!
 עדי : מה אמרת? לכי מפה.
 סיון : לא התכוונתי ל... (לפגוע בך)
 עדי : לכי מפה!!! (סיון יוצאת. עדי לבד בחוף. נכנס הקבלן)
 קבלן : כולם נטשו את הספינה והקפטן נשאר לבדו. (עדי ממשיכה לנקות את החוף ולהתעלם מהקבלן) חייב להראות לך משהו... עצומה חדשה בעד הבנייה! יש כבר 2000 חתימות!
 האלמוג הזה ילד חרוץ... עובר בית בית, דלת דלת...
 עדי : אתה משקר
 קבלן : (מוציא את הנייד) אלמוג בוא רגע לחוף, כי אני צריך אותך זה למה. (מנתק. עדי מתיישבת והקבלן מתיישב לידה) לא הגיע הזמן לוותר עדי? נתת פייט⁵ יפה, השקעת... אבל בחיים צריך לדעת גם מתי לוותר. (אלמוג נכנס, הקבלן קם לקראתו) הנה הוא בא... יופי של עבודה אלמוג, עוד 200 חתימות וסיימת להיום (הקבלן מוציא שטר של 100 ₪ ונותן לאלמוג) זה בשבילך עוד טיפ קטן על היום. נפגש מחר בבוקר. (הקבלן נותן לאלמוג טפיחה על הכתף ויוצא)
 אלמוג : הוא הבטיח לעזור לאמא שלי בטיפולים. אני מצטער. (אלמוג יוצא)

תמונה שמונה עשרה

שעת לילה. עדי לבדה בחוף הים. היא מפרקת את האוהל. יוכי נכנסת.

- עדי : מה את עושה פה?
 יוכי : את יכולה לעצור רגע? אפשר לדבר?
 עדי : על מה את רוצה לדבר? צדקת, כולכם צדקתם – אין לי סיכוי לנצח וכנראה שאני באמת לא בנויה לזה.

⁵ פייט – ביטוי מאנגלית למאבק (fight)

- יוכי : אבא התקשר.
- עדי : מה...?
- יוכי : הוא ראה כתבה עלייך באינטרנט.
- עדי : ומה הוא אמר?
- יוכי : שהוא גאה בך ומתגעגע (רגע) את זוכרת את הפעם ההיא שאבא נסע לחו"ל ולא יכולנו לדבר איתו כמעט חודשיים?
- עדי : כן, נראה לי שאני זוכרת...
- יוכי : בחודשיים האלה הוא לא היה בלונדון או פריז, הוא היה במילואים בלבנון. היחידה שלו קבלה מבצע מיוחד ואבא הוביל את הכוח. הם נקלעו למארב וחמישה חברים לצוות של אבא נהרגו. בחדשות דברו על זה שהמבצע של השייטת היה כישלון מוחלט והאשימו את אבא שלקח החלטות לא נכונות בשטח. מאז הכול השתנה. בלילות הוא לא היה נרדם, היה מתעורר בבהלה, מסתובב כמו סהרורי במושב, בוכה בלי סוף. הוא פשוט לא הצליח להתמודד עם זה. אני ניסיתי לעזור לו, ניסיתי לתת לו את כל מה שאני יכולה אבל הוא היה שבור לגמרי. ואז יום אחד הוא הודיע לי בדיוק כמו שהודיע לך שהוא חייב להתנתק, שהוא חייב למצוא דרך לתקן את הנפש השבורה שלו, שהוא מפחד לפגוע בי ובך, אז צעקתי עליו, אמרתי... אמרתי הרבה דברים שחלק מהם לא הייתי צריכה לומר.
- עדי : מה?
- יוכי : אמרתי לו שהוא פחדן, שהוא נאחז באוויר ושהוא מוותר עליי ועל הבת שלו. אבל זה לא עזר. הוא יצא לחוף, עלה על הסירה ונעלם.
- עדי : תודה אמא. תודה שספרת לי.
- יוכי : בואי נכנס לאוהל, אשאר אתך כאן הלילה.
(סיון באה בריצה לחוף)
- סיון : (נרגשת) עדי! עדי!
- יוכי : זאת סיון?
- סיון : (מתנשפת) אתן לא... אתן... אתן לא מבינות מה... תקראי... תקראי...
- עדי : סיוי קחי נשימה...
- סיון : את חייבת לראות את זה (נותנת לעדי מסמך)
- יוכי : מה זה?
- סיון : משהו שהקבלן ממש לא היה רוצה שיגיע לידיים שלנו... שיגעתי את אבא שלי, אמרתי לו שהוא חייב להמשיך לבדוק ותראי מה הוא גילה!
- עדי : אני לא מאמינה
- יוכי : תראי לי. אמרתי לך שהיא חברה לתפארת...
- (הבנות מסתכלות זו על זו ועולה חיוך על פניהן. חושך)

תמונה תשע עשרה

הקבלן ואלמוג נכנסים לחוף. אלמוג מסדר מיקרופון.

קבלן: אין כמו טעם הניצחון! (לאלמוג) דייגוס, אנחנו מוכנים?

אלמוג: מוכנים

קבלן: (פונה לקהל) שלום וברכה לכל אורחינו המכובדים שהגיעו מרחוק, כבוד ראש המועצה,

שמח שהגעת... אמא... היום אני מגשים חלום, בעזרתכם ידידי ובעזרתם של הרבה

אנשים טובים וישרים אנו מניחים סוף סוף אבן פינה זאת ואני גאה ונרגש להכריז

רשמית על תחילת בניית כפר הנופש! דייגוס, תן פליי.

(אלמוג מפעיל סרטון וידאו)

קטע וידאו

מתחיל סרטון תדמית על כפר הנופש – תמונות של הים, תכנון הבנייה, זוג נאהבים רצים

ומתחבקים ליד חוף הים. ברקע קול של קריין/ית

קריין/ית

כפר הנופש פלמחים, המקום המושלם לחוויה מושלמת

רגעים קטנים שילכו אתכם לכל החיים

לפתע נקטע הסרטון ובמקומו עולה מבזק חדשות

פנים. אולפן חדשות.

קריין/ית חדשות

חשד לפלילים. מסמך שהגיע לידינו חושף כי אדמת החוף נמכרה לקבלן בשמונה מיליון

שקלים אך אם היה מכרז חוקי אזי השטח היה נמכר בלא פחות משבעים מיליון ₪.

נציג רשות הטבע והגנים קורא למנהל מקרקעי ישראל לצאת לבדיקה מחודשת של

עסקת המכירה.

הקבלן: (צועק לאלמוג תוך כדי שהסרטון רץ) תכבה את זה... מה זה השטויות האלו...!!!

(עדי מתפרצת לחוף, יוכי וסיון איתה)

עדי: אם החלום שלך הוא לקחת את החוף של כולנו, להרוס אותו ולמכור לנו אותו חזרה

ככפר נופש, אז כדאי שתתעורר.

קבלן: תסלקו את הילדה הזאת מפה

- עדי : (למצלמה) זה מה שקורה כל יום בחוף והגיע הזמן לקרוא לכולם להתעורר!
 קבלן : (לאלמוג) קח לה את המצלמה.
- עדי : אתה חשבת שלא נלחם? שנוותר על החוף שלנו, על הזכויות שלנו?
 קבלן : אמרתי קח לה את המצלמה! (אלמוג לא עושה זאת).
 אלמוג : איך אקח לה?
 קבלן : בכוח!
- עדי : אתה זלזלת בי. אבל לא רק בי, אלא בנו. חשבת שכסף יקנה לך הכול.
 קבלן : זוז מפה אתה. (דוחף את אלמוג ומתקרב לעדי באיום)
 עדי : הכול מצולם!
 (יוכי נעמדת מול הקבלן)
 יוכי : אל תתקרב לבת שלי!
- קבלן : (עוצר את עצמו) אני רואה שהעוגן לא נפל רחוק מהסירה, יודעת מה, צלמי, צלמי עד מחר, כלום לא יעזור לך, אתן חושבות שעוד איזה כתבה זה מה שיזיז לי, אני תובע אתכן על הוצאת דיבה!
- אלמוג : (נעמד לצד הקבלן וטופח לו על השכם) אני אבוא להעיד בבית משפט!
 קבלן : יופי. שמח שהתעוררת דגיגון.
- אלמוג : אני אבוא ואספר לשופטת ששמעתי כמה שיחות מאוד מעניינות שלך בטלפון.
 קבלן : אתה מאיים עלי? (אלמוג מוציא את דף החתימות, זורק לעברו של הקבלן ונעמד לצידה של עדי) נהיית לי גיבור הא?
 אלמוג : דידי, אני מצטער
 עדי : זה בסדר
- קבלן : מאוד מרגש, עכשיו, עד שנפגש בבית משפט, תעופו מפה כולכם או שאני מזמין משטרה!
 (נכנסת סיון)
- סיון : זה בסדר המשטרה כבר כאן, מחכים לשוחח אתך בארבע עיניים...
 קבלן : מה?
 סיון : מר קבלן, יש לך 10 דקות לפנות את השטח.
 קבלן : לי??
- סיון : (נותנת מסמך לקבלן) כדאי שתקרא טוב טוב מה כתוב כאן.
 קבלן : (קורא מהדף ופונה לסיון) צו עיכוב בנייה... יפה, אז אבא'יה שלך החליט בכל זאת לצאת נגדי... (לעדי) אנחנו נפגש בבית משפט.
- עדי : תהייה בטוח שנפגש כי הוא הולך לתבוע אותך!
 אלמוג, סיון ועדי : ביס! בוס. (צוחקים והקבלן יוצא)
 סיון : בסוף הצליח לך...
 עדי : לנו. הצליח לנו (חיבוק של הבנות)

יוכי : אני כל כך גאה בכך (מצטרפת לחיבוק)
 סיון : (לאלמוג) בוא כבר... (אלמוג מצטרף לחיבוק)

קטע וידאו

סרטון וידאו אותנטי - קולאז' של קטעי חדשות וסרטונים שהופצו לאורך המאבק עד לרגע בו הוכרז על צו איסור הבנייה שקיבל הקבלן מבית משפט

תמונה עשרים

אלמוג, סיון ועדי בחוף

עדי : נו מה אתם אומרים?
 סיון : הייתי מספיק בחוף עדי... לא יודעת אם מתחשק לי לעשות פה עוד לילה
 עדי : אבל הצבים אמורים לבקוע הלילה. אלמוג תגיד לה משהו...
 אלמוג : שמעי עדי
 סיון : אל תגיד לי שאתה לא בא...
 יוכי : (קוראת לעדי מבחוץ) דידי
 עדי : טוב אני חייבת לזוז
 סיון : לאן?
 עדי : מועד ב'... הבטחתי לאמא שלי
 סיון : אני גאה בך
 יוכי : (נכנסת) איך אפשר שלא...
 סיון : (ליוכי) יוכי, את גם באה בלילה לבקיעה של הצבים?
 יוכי : לא. אשאיר את המסורת הזאת לעדי ואבא שלה.
 אלמוג : מה הוא בא?
 עדי : חסר לו אם לא. זה הטקס שלנו.
 יוכי : אה עדי, זה הגיע בשבילך...
 עדי : מה זה? את קנית? אנחנו טסות?? יש!!! אמא! (חיבוק) תאילנד?? באמת??
 סיון : אוף אני מקנאה...
 יוכי : מה תעשי פה בלי הבת שלי סיוי?
 אלמוג : מה יש לעשות? נהייה פה בים. חול, גלים, שקיעה... כמעט כמו תאילנד, לא ככה סיוי?
 יוכי : אני שמחה שחזרתם להיות ביחד, אתם זוג חמוד.
 אלמוג וסיון : מה?

יוכי : אתה... בחור טוב. אבל אם שוב תשבור לה את הלב אני נשבעת לך ש...!
 עדי : טו-ב... אנחנו הלכנו אמא, ביי... (עדי ויוכי יוצאות)
 אלמוג : אז מה סיוי.... תבואי איתי בערב לראות את הצבים?
 סיון : כן.. למה לא.
 אלמוג : ומה את אומרת על עכשיו? את פה, אני פה... מה את אומרת ש...?
 סיון : בחלומות שלך.
 אלמוג : תזהרי לפעמים חלומות... ('מתגשמים'... סיון יוצאת) לא נתת לי אפילו לסיים... רציתי להציע לך מטקות... סיוי ... סיוי...

תמונה עשרים ואחת

***בהצגת הבכורה שהתקיימה בתאטרון לילדים ונוער באר שבע הסתיימה ההצגה בסרטון וידאו ובו ראיון עם עדי לוסטיג, יוזמת המאבק. הצעת בימוי : את הטקסט אומרת השחקנית שמגלמת את דמותה לקהל. וזה הטקסט שאמרה בראיון :

עדי : הי אני עדי לוסטיג, בשבילי הים תמיד היה הכול, חופש, טבע, משפחה, חברים. כשגיליתי מה מתכננים לעשות שם הבנתי שאני לא יכולה לשתוק. מי האמין שאצליח לסחוף פוליטיקאים, פעילים ומאות אלפי אנשים שפשוט אכפת להם. וגם אתם, לכל אחד מכם יש הכוח לעשות שינוי חיובי במקום שאנחנו חיים. גם לדג קטן יש כל כך הרבה כוח בים של כרישים. אז אם אומרים לכם שאתם 'נאחזים באוויר', תאחזו בחלום, תאחזו אחד בשנייה, ככה לעולם לא תיפלו.

סוף.